

Σημ. Χρυσαλλίδος. Ο Κύριος Γ. Λουκᾶς ἐκ Κύπρου μετ' ἀξιεπαίνου καὶ θαυμαστῆς φιλομουσίας ἀνεῦρεν, ἀντέγραψε καὶ πολλαχοῦ διὰ σημειώσεων διεφώτισε δόν τῆς πατρίδος αὐτοῦ παλαιὰ δημοσικὰ ἄσματα ἀνέκδοτα ἐξ ὧν τὸ μὲν σήμερον δημοσιεύμεν τὸ δ' ἔτερον προτεχόει.

ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Μεγάλη ἀπό τινος χρόνου ὁμολογουμένως παρατηρεῖται περὶ τὰ θεῖα ἀδιαφορία, ταύτην δὲν ἐνισχύει ἐπὶ μᾶλλον ἡτε δόλυσχερῆς σχεδὸν ἔλλειψις κηρύγματος τοῦ Θείου Λόγου ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος καὶ ἡ σπάνις ἀρμοδίων ἀναγνωσμάτων. Κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους δὲ τὸ ἔννος διετέλει ὑπὸ δούλειον ἥμαρ, συνεχῶς ἀπὸ τῶν ἱερῶν δοκιμάτων ἡκουόντο ήδεικ τοῦ Βουλγάρεως, τοῦ Θεοτόκη, τοῦ Μηνάτου, τοῦ Γαζῆ τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Δούκα, τοῦ Βάμβα καὶ τῶν λοιπῶν περιπτέτων διδασκαλῶν τῆς ἐκκλησίας ἡ φωνὴ, ἐξεγείρουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ἀκμαῖον τὸν πρὸς τὴν Θλησκείαν ἔρωτα καὶ ἐδραιοῦσα αὐτοὺς ἐπὶ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Συγγράμματα χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἀρετῆς σχετικῆς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἦσαν ἀρθοντα, καὶ ὁ Ἑλλην ἄμα γεννώμενος, ἐπαιδεύετο καὶ ἐζωγονεῖτο ἐν αὐτοῖς, Ἰδού διατί ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐνυπῆρχεν ἀκραιφνές τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ ἡ συμπαρομητοῦσα αὐτῷ ἀρετὴ. Τί δὲ συμβούνει σήμερον δὲ τὴν αἰγλὴν τῆς ἐλευθερίας διεσκέδασε τὴν ἀχλὺν τῆς δουλείας; Σπανίως καὶ ποῦ, ὡς ἄσμα πτηνοῦ ἐν μέσῳ αὐγομορᾶς ἐρπίλιας ἀκούεται ἡ φωνὴ κήρυκός τινος, ἔτι δὲ σπανιότερον ἐκδίδοται σύγγραμμά τι, ἀντικείμενον ἔχον τὴν θρησκευτικὴν τῶν νέων ἀγωγὴν τῆς δὲ καταστάσεως ταύτης ἀποτέλεσμα ἀφευκτὸν λυπηρὸν ὑπῆρχεν ἡ ταπείνωσις τῆς ἐκκλησίας, ἡ συνεπαγγαγοῦσα καὶ τὴν τῆς κοινωνίας ἐλεσινὴν ἔκπτωσιν.

Τὴν τοιαύτην κατάστασιν βλέπων εἰς τῶν πολυμαθεστέρων παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν, ὁ ἀρχαῖος τοῦ Πανεπιστημίου Καθηγητὴς, Κ. Ι. Ν. Λεβαδεὺς, ὁ πρὸ μικροῦ καὶ ἔτερον πολλοῦ λόγου ἄξιον σύγγραμμα δημοσιεύσας τὸ *Katoptror* τῆς *Kourovriac*, περὶ εὖ ἐν τῇ Χρυσαλλίδι: (1) λόγον ἐποιησάμεθα, καὶ ἐπιθυμῶν τὸ ἐπ' αὐτῷ νὰ συντελέσῃ

εἰς τὴν κατάπαυσιν ταύτης, ἔξεπόνησε σύγγραμμα πλείστου λόγου ἄξιον, οὐ υπὸ τὸν τίτλον *Πνεῦμα τῆς Θρησκείας*, ἀνήγειλε τὴν ἔκδοσιν. Πεπείσμεθα δὲ τὰ πάντες οἱ παιδείας καὶ χριστικῆς ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι θέλουσι συνδράμει τὸ προαγγελλόμενον σύγγραμμα, ὅπερ δύναται νὰ δνομασθῇ δικαίως. Κατηχητικὴ ἴστορία τοῦ χριστικινού, διότι δημηρέμενον εἰς τράπουτα τέσσαρα κεφάλαια περιέχει ὅλον τὸ ἴστορικὸν καὶ δογματικὸν τοῦ χριστικινοῦ εἰς τρόπον εὐληπτον καὶ τοῖς πᾶσι προσειτόν. Όπως δὲ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Χρυσαλλίδος ὑπόδειγμα τοῦ *Πνεύματος τῆς Θρησκείας*, παρακτιθέμεθα ἐκ τοῦ Ι. Κεφαλαίου αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου «Ἄταρεια, νχοὶ, προσκύνησις εἰκόνων, τιμὴ ἀγίων λειψάνων κλ.» τὸ περὶ Λαταρείας μέρος.

ΑΑΤΡΕΙΑ.

Ως σύνθετος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὁ ἄνθρωπος, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ὁφείλει λατρεύειν τὸν Θεόν· οὐτως δὲ ἡ λατρεία διαιρεῖται εἰς ἑσωτερικὴν καὶ ἔξωτερικήν.

Ἡ πρώτη περιλαμβάνει τὴν ἀγάπην καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, τὴν δοξολογίαν τοῦ Θείου αὐτοῦ δνόματος, τὴν εὐχαριστίαν διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας, τὴν ὁμολογίαν τῆς ἡμετέρας ἀσθενείας καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῆς θείας βοηθείας.

Ἡ δευτέρα περιέχει τὴν φυινομένην προσκύνησιν, τὴν ἀνάγνωσιν ἡ ἀπαγγελίαν τῆς προσευχῆς, τοὺς στεναγμοὺς, τὰ δάκρυα, τὴν σύγκασιν εἰς τοὺς ναοὺς, κτλ.

Προηγεῖται θεοβαίως τῆς ὑλικῆς καὶ φυνερᾶς ἡ δικυνοτικὴ καὶ ὄνταρθρος λατρεία ἀλλὰ ὁ ἀγαπῶν καὶ σεβόμενος οὐχ ἦττον ἐκφράζει διὰ λόγων καὶ ἔργων καὶ τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην.

Θαυμάσια τῷντι τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἐν πίστει γινομένης προσευχῆς. Δι' αὐτῆς ἡ Ἄννα η ἡγιώθη γεννηται τὸν μέγαν προφήτην Σαλούήλ. Δι' αὐτῆς ὁ Ἐζεκίας δεινῶς πάσχων οὐ μόνον ιατρεύεται ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς λαμβάνει παράτασιν. Δι' αὐτῆς ὁ Μαρδόγχαῖος καὶ ἡ Ἐσθήρ ἐλύτρωσαν τὸν Ιουδαϊκὸν λαὸν ἐκ τῆς ἐπιθολῆς τοῦ Ἀμυάν. Δι' αὐτῆς ἡ Ιουδὴθ ἐνίκατο τὸν Θλοφέρην. Δι' αὐτῆς οἱ τρεῖς πατέσεις Ἀνανίας, Ἀζαρίας καὶ Μισαήλ ἐσβεσαν τὴν δύναμιν τοῦ καιομένου πυρός. Δι' αὐτῆς ὁ Δανιὴλ ἐφίμωσεν ἐν τῷ λάκκῳ τὰ στόματα τῶν λόντων. κ.τ.λ.

Ἴστατο μετὰ κατανύξεως καὶ ἐτυπτε τὸ στῆθος αὐτοῦ ὁ τελώνης, ἔχριε διὰ πολυτίμου μύρου

τοὺς πόδας τοῦ θεαγθρώπου ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ ἐξέμασσε διὰ τῶν τριχῶν αὐτῆς οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ κατεφίλει κύτους δακρύουσα.

Ἄπεδοκίμασεν ἄρα γε ταῦτα πάντα ὁ Ἰησοῦς Χριστός; οὐδαμῶς τοῦτο βλέπομεν ἐξ ἐνάντιας ἐπήνεσσε μὲν τὴν εἰλικρινὴν εὐλάβειαν τοῦ πρώτου, ἔδωκε δὲ ὡς παράδειγμα τὴν μετάνοιαν καὶ τὰς περιποιήσεις τῆς δευτέρας πρὸς τοὺς ξενιζομένους δι’ αὐτάς. (1).

Πάσαι αἱ θρησκεῖαι ἔχουσιν ἑξωτερικὴν λατρείαν πῶς θέλομεν τὴν χριστιανικὴν ἀνευ ταύτης; Άν κατακρίνωμεν δικαίως τοὺς προσβάλλοντας τὸ καθῆκον πρὸς τοὺς ἄρχοντας σέβας, διότι ἀνευ αὐτοῦ οὔτε ἀσφάλεια, οὔτε εἰρήνη ὑπάρχει δυνατή, πόσῳ μᾶλλον ἀξιόμεμπτος καταδείκνυται δόστις δι’ ἀδικοφοίας ἢ καὶ δι’ ἀνοήτων λόγων ἔξουθενίζει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀλλων τὸ πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ χρέος, Καθόσον ἀνευ αὐτῆς ἐξ χρειούμενος ὁ λαὸς περιπίπτει εἰς πλήρη βαροχρότητα, ἢ δὲ κοινωνίᾳ ἐπαπειλεῖται ὑπὸ μυρίων ἐγκλημάτων.

Οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ διετήρουν τὴν τάξιν ὡς πρὸς τὸν καὶρὸν τῆς προσευχῆς, ἵτο δὲ αὐτὴν ἡ τρίτη, ἔκτη καὶ ἐννάτη ὥρα κατὰ τὴν τότε διαίρεσιν τῆς ἡμέρας, ἢ καθ’ ἡμέρας ἡ ἐννάτη πρὸ μεσημβρίας ἡ δωδεκάτη (μεσημβρία) καὶ ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν.

Οἱ Θεοὶ δέχεται τὴν λατρείαν τῶν πιστῶν ὅπουδήποτε γίνεται. Σπάλαιον, ὅρος, δάσος, πεδιάς, οἰκία ὅμοίως χρησιμέουσιν ὡς τόπος αὐτῆς, ἀν διπάρχη καθαρότης καὶ συντριβή καρδίας. Κατ’ ἀρχὰς οἱ χριστιανοὶ συνήρχοντο ἐν ἴδιωτικαῖς οἰκίαις, πολλάκις μάλιστα ἐν τῷ ὑπερφύῳ αὐτῶν (2), ἀλλοτε συνηροίζοντο ἐν κρύπταις ἢ ἐπὶ τοῦ τάφου τινος μάρτυρος. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὅμως, μάλιστα δὲ τοῦ ἀνεξιθρησκοτάτου πάντων Ἀδριανοῦ ἐκτίθησαν καὶ ἐκκλησίαι, διασημοτάτη δὲ πασῶν ποτε ἵτο ἡ ἐν Νικομηδείᾳ ἐπὶ λόφου κτισθεῖσα, καταστραφεῖσα δὲ ὑστερὸν ὑπὸ Διοκλητιανοῦ.

Άλλα κατ’ ἑξοχὴν προσευχόμεθα ἐντὸς τῶν νηῶν μετὰ τῶν ἀλλων χριστιανῶν πρωτεῖς καὶ ἐσπέρας, πρὶν δηλαδὴ ἀναλάβωμεν καὶ ἀφοῦ παύσωμεν τῆς ἡμέρας τὰ ἔργα, ἐπιπλούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ εὐχαριστοῦντες αὐτῷ κατὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο παράγγελμα «ἐκ Θεοῦ ἄρχεσθαι καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι».

Οἱ τόποι τῆς συναθροίσεως τῶν πρώτων χριστιανῶν ἐλέγοντο προσευκτήρια κυρίακα, διεν καὶ τὸ γερμανικὸν Kirche, ἀρχαιότερον γραφόμενον Kyrsche, εἰτα δὲ ἐκκλησία, ναοί. Μέρη αὐτῶν ἦσαν 1) ὁ νάρθηξ, τὸ πρόναον, ὅπου ἴσταντο οἱ ἀβάπτιστοι, οἱ ἔθνικοι, οἱ Ιουδαῖοι, οἱ κατηχούμενοι 2) τὸ ἱερὸν, ὁ κυρίως ναὸς τῶν πιστῶν, ὅπου ἦτον ὁ ἄμβων, ἐφ’ οὗ ἀνεγινώσκετο ἡ ἀγία γραφὴ καὶ ἐγίνετο ἡ διδαχή, 3) τὸ ἄγιον βῆμα. Ἄδυτα, ἥγια τῶν ἀγίων, τόπος χωρίζομενος τοῦ λοιποῦ διὰ παραπετάσματος (ἀμφιθύρων καὶ κυκλιδῶν) ἔχων τὸ θυσιαστήριον, εἴτε τὴν ἀγίαν τράπεζαν, τὸν θρόνον τοῦ ἐπισκόπου καὶ περὶ αὐτὸν τὰς καθέδρας τῶν ἱερέων (πάνθρον).

Ἐκεῖ ἀπαντεῖς οἱ χριστιανοὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναικεῖς, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι εὑρισκόμεθα ὅμοιοι ὡς μία μόνη μεγάλη οἰκογένεια. Οὐδεμία τότε διάκρισις ταξιδεων, δὲ ἄρχων γονυπετεῖ πλησίον τοῦ ἐσχάτου τῆς πολιτείας, δὲ πτωχὸς ἴσταται παρὰ τὸν πλούτον. Ἐνώπιον τοῦ ἀράτου Θεοῦ καὶ κυρίου πάντων κατ’ οὐδὲν διαφέρομεν. Ή φυσικὴ αὐτὴ ἴστη, εἰς ἣν οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐπανερχόμεθα, ἀνυψοῖ μὲν τὴν ταπείνωσιν τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων, ταπεινοῖ δὲ τ’ ἀνάπταλιν τὴν ἀγέρωχον τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν ἀλαζωνίαν. Ο ναὸς καὶ ὁ τάφος ἐξομοιοῖ καὶ συγχωνεύει εἰς ἐν πάντας τοὺς θυητούς.

Οὕτω προσευχόμεθα μὲν καὶ κατ’ ἴδιαν ἐκκοστος ἀλλ’ ἡ δέσποις ἡμῶν γίνεται πολὺ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος, ὅταν ἀναφέρηται παρὰ πολλῶν ὅμοιος ἐπὶ τὸ αὐτὸ δυνημένων. Διότι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἡταῖς τοῦτο εἶπε. «Πάλιν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος, οὐ ἐὰν αἰτήσωνται, γενησται αὐτοῖς παρὰ τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς οὐ γάρ εἰσι δύο, ἢ τρεῖς συνημμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν». (1) Διὸ τοῦτο ἐκκοστος προσευχόμενος λέγει διὰ τῆς κυριακῆς προσευχῆς οὐχὶ πάτερ μου, ἀλλὰ πάτερ ἡμῶν, ὃστε παρακαλεῖ οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀλλῶν. (2).

Νόσον συγκινεῖται ἡ καρδία ὑπὸ κατανύξεως καὶ εὐλαβείας καὶ ἐλπίδων, ὅταν ἀναλογίζωμεν ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον κακιόν κλίνουσι γόνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀναρίθμητοι λαοί, ὅτι βασιλεῖς

(1) Ματθ. ΙΙΙ'. 19 – 20.

(2) Cyprian de orat domin.

καταβείνοντες ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐπικλησινούνται τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, ὅτι ἀπὸ πόλεων καὶ χωρίων, ἀπὸ δρέων καὶ κοιλάδων, ἀπὸ γῆς καὶ οχλάστης, ὅπου κλιδωνίζονται οἱ νυμφελόμενοι, ἢ αὐτὴ φυλαράδια ἐν διαφόροις γλώσσαις εἰς τὸν οὐρανὸν κατευθύνεται! καὶ αἱ εὐχὲς μυριάδων ἀνθρώπων ὡς εὑδάθες θυμίζουν ἀναβίνονται εἰς τοὺς πόδες τοῦ θρόνου τοῦ αἰωνίου Θεοῦ!

Ἐν τῷ νυκτὸν ὅπου σάμψερον προσεύχομαι, συνήργοντο προσευχόμενοι καὶ οἱ πρόγονοι μου. Ἐκεῖ ἐκπατίσθην, ἐκεῖ ἐνυμφεύθην, ἐκεῖ δὲ καὶ νεκρός ποτε καθηύθησμαι.

Ἐν τῷ νυκτὸν αἱ δεήσεις ἐνίσχυονται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐκκλησιαζομένων ὡς πολλὰ συνημμένα μαγγήτου τεμάχια. Ἐκεῖ ἀκούω ἀπὸ ἄριθμους ἐμμηνούμενα τὰ θεῖα λόγια, λαμπάνω τὰς δεօύσεις παραπλέσεις, μακράνω τὰ καθήκοντα τῆς γριατικῆς πολιτείας. Καὶ δὲ ἐγὼ σοφώτεος λίωσ τῶν ἀλλων τυχῶν, διλύγην ἔχω ἀνάγκην τοιούτων εἰσηγήσεων οὐχὶ ἥτε τον ὅμως δρεῖται τακτικῆς παρενθετικῆς γενέμενος πρὸς τοὺς ἀλλούς εὐεσθίεις παράδειγμα, κερδάνων δὲ παρ' αὐτῶν ὡς ἀντάλλαγμα τιμὴν καὶ ἀγαπὴν. Ὁ Θεὸς οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχει τῆς πολυτελείας, τῶν κοσμημάτων τοῦ ναοῦ καὶ τῆς πομπῆς τῶν τελετῶν Ἀλλ' αὗται ἀποδεικνύουσι τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ ἀποτέλεσμα μητυρεῖ τὴν αἰτίαν. Οἱ νύοι τῶν διεργατηρούμενων φείνονται μᾶλλον ὡς λέσχαι ἀνθρώπων καὶ σχολεῖα ἢ ὡς εὐκτήρια οἰκοις τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Θεοὶ δικαίως ἀπαιτεῖται παρ' ἡμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην. Όθεν ὅτι ἐκ τῶν δέκα ιαθέντων λεπρῶν μόνον εἰς ἐπέστρεψεν εὐχαριστήσων αὐτῷ εἰπε πρὸς διδοκούλην τὸν ἄκουοντων καὶ ἀπλός πάντων τῶν πιστῶν, οὐχὶ δέκα ήσαν οἱ καθαρισθέντες, οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;

Οὕτι δὲ ἀπαιτεῖται συγηγατισμὸς εὐπρεπῆς καὶ εὐλάβεια καὶ κατάνυξις περὶ τὴν προσευχὴν, τίς ἀμριδάλλει; Αἰότι ἀν ταπεινῶς καὶ εὐλαβόδης ἐμφανίζειται πρὸς τὸν ἀγεμόνα, πότῳ μᾶλλον πρὸς τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων;

Ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἀντιλαμβάνεται «οὐδὲν ἐν τῷ νῷ δὲ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει» τὰ ὄντα ἀντικείμενα κινοῦσιν αὐτὸν οὕτως ὁ λόγος ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς θελήσεως, καὶ ἡ πρᾶξις ἐπὶ τῆς θελήσεως καὶ τὰς ἐννοίας τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἀκοῆς μακράνομεν.

Ἄρα καὶ αἱ τελεταὶ καὶ κινοῦσαι τὰς αἰσθήσεις ἐνεργοῦσιν ἀμέσως οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ γοὺς ἀλλὰ

καὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς καρδίας ἐμφανίνουσιν ἐξωτερικῆς τὰς θρησκευτικὰς ἀληθείας, καθὼς ἡ λεῖξις καὶ τὰ γράμματα τῆς ἐννοίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν διεγίζουσιν ἰδέας ἐν αὐτῷ καὶ αἰσθήματα, οἷον τὸν φόβον, τὴν εὐλάβειαν, τὴν ἀγάπην, τὴν κατάνυξην, τὴν ἐπίπλα τοῦ μέλλοντος καὶ τὴν μνήμην τῶν παρελθόντων.

ΠΙΣΤΟΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ¹⁾.

‘Ιστορικὴ ἀποχή.

Ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων κατόκησαν ἐν τῇ μεγάλῃ, πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κάτω Ἰστρου, Χερσονήσος καὶ δύο ἔπεραι φυλαὶ ἡ Πλλυρικὴ καὶ ἡ Θρακικὴ, αἴτινες κατὰ τὰς γλωσσικὰς ἐρεύνας θεωροῦνται ὡς ἀλλοτριαι καὶ πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. Ἡ Πλλυρικὴ φυλὴ κατελαβεῖ τὴν Βορειοδυτικὸν μέρος τῆς σημερινῆς Εύρωπας τῆς Τουρκίας καὶ ἔξταθη μέχρι τῶν ποταμῶν Σάρων καὶ Ἰστρου. Τὰ μᾶλλον λόγου ἔξια έθνη τῆς Πλλυρικῆς φυλῆς εἶναι οἱ Τζάλαντοι, οἱ Ίστροι, οἱ ‘Ενετοί, οἱ Λυθουργοὶ κατλ. Ἐξαπλωθέντες οἱ Λυθουργοὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εύρωπης κατέλαβον καὶ τὴν Σαραίν. Ἅδηλον δὲ εἶναι πότε οὗτοι κατέλαβον τὴν νήσον. Προσήντης ὅμως τοῦ χρόνου οἱ Αυθουργοὶ ἔξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵτινες κατὰ τὸ ἔτος 756 π. ρ. ἦλθον εἰς τὴν νήσον ὅπου ἤγειρον πόλιν, θην ὀνόμασαν. Κέρκυραν. Οἱ Κορίνθιοι ἐθεώρησαν προσφορεύτατον νὰ καταλάβωσι τὴν Κέρκυραν, οὐχὶ μόνον διὰ νὰ εὔκολωνται τὸν πλοῦν αὐτῶν μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Ίταλίκης, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἔχωσι πρόγειον τινὰ σταθμὸν εἰς τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν σχέσεις μετά τῆς Ηπείρου καὶ Πλλυρίας. Ἀρχηγέτες τῆς ἀποικίας τῶν Κορινθίων ἦτο ὁ Χερσοκράτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ηρακλειδῶν. (2) Ἐν τῇ Αἰολικῇ Κορίνθῳ ἴδεύθη ἡ Δωρικὴ κυριαρχία διὰ τοῦ Ηρακλείδη ἡ Λήνητου, τοῦ διποίου οἱ ἀπόγονοι ἐξαπλωθεῖσαν αὐτῷ ἐπὶ πέντε γενεάς. Περὶ δὲ τὸ ἔτος 777 π. ρ. ἤρπασαν τὴν ἡρήν οἱ καλούμενοι Βακχιάδαι καὶ ἀποκλείσαντες τὰ λουπά Δωρικὰ γένη, συνέστησαν ἐλιγαρχίαν. Τὴν ἡρήν ταῦτα κατέλυσεν ὁ Κύψελος γενέμενος τύραννος. Τὸ δὲ 4 ἔτος τῆς τριακοστῆς διηδόντες Ολυμπιάδας (625 π. ρ.) διεδέχθη τὸν Κύψελον ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ οὐδὲς Περίανδρος, θετις κατατεθεὶς ἱσχυρὸς ἐν θαλάσσῃ

1) Τίδε φυλλάδιον 45, σελ. 636, τόμ. B'.

2) Στράβων Βιβλ. 6 σελ. 260.